

جغرافیای تاریخی فارس

نایاب پارسیان
تهریم کلکسیون

جغرافیای تاریخی فارس

حسن پرهون

۱۳. مردم فارس
 ۱۴. منابع طبیعی و صنایع دستی
 ۱۵. تجارت و ارتباطات
 ۱۶. راههای ارتباطی
 ۱۷. اماره امور و وضع مالیاتها
 ۱۸. فهرست اعلام جغرافیایی
- از بخش چهارم (سرآغاز) تا بخش پنجم (ایلی‌ها و نواحی دیگر) مؤلف سعی کرده گزارش‌های جغرافی دانان مسلمان را دربرداشت مزهای فارس، اوضاع طبیعی و کیفیت‌هایی آن به علاوه تقسیمات آن سرزمین و شهرها و نواحی پنج و لایات فارس یعنی اصطخر، شیبور، طاریجرد از تپیر خرمه و لرستان را در کارهای قرار داده که این باعث شده این فصل تا حدودی خشک و میزدج جلوه نماید اما در این فصل گزارش‌هایی که در مورد شیراز و سیراف (بندر طاهری کتونی) ارائه می‌نماید شایان سعی توجه است.
- از بخش دوازدهم (مناطق چادرنشین) تا بخش هفدهم (اداره امور و وضع مالیاتها) را می‌توان به عنوان فصل نوم به حساب آورده. مؤلف در گزارش‌های این فصل صرفًا به دکر و احصار ارقام جغرافیایی بسننه نکرده و سعی نموده وصفی جاندار از مردم و خطا فارس ارائه نماید. از آنجاکه مطالب این فصل جذبه خاصی دارد در زیر موضوعات این فصل فهرست شده تا تصویری روشن از بحث‌های ارائه شده بسته است. این فصل به شش بخش تقسیم شده است که عبارتند از:

۱. مناطق چادرنشین (زموم اکراد): در این بخش مؤلف سعی دارد که تعلل زموم و محل استقرار آنها را مشخص نماید.
۲. مردم فارس: خصوصیات ظاهری و کیفیت فیزیکی سکنه فارس، خصوصیات تغذیه نبات‌های رایج میان آنها، معماری (استحکامات نظامی، بنای‌های عمومی)، زبان‌های رایج خصوصیات و طرز فکر اهالی، نخلها و فرقهای منتهی، خصوصیات مردم چادرنشین و اطلاعاتی در خصوص ترکیبها از مباحثت مهم در این بخش هستند.
۳. منابع طبیعی و صنایع دستی: پراکندگی معدن (نقره طلا، آهن، گوگرد نفت جیوه نمکه مومنی)، گیلهان (داروی، غلتان، صنعت)، مراکز صید صوف و ماهی، صنایع (تسابی، حسیری، روغن‌کشی، مرکب‌سازی، چرم سازی، سفال‌سازی، چینی) از جمله منابع و صنایع شناسایی شده توسط جغرافی دانان مسلمان می‌باشد که مؤلف آنها را مشخص می‌نماید.
۴. تجارت و ارتباطات: در این بخش اوزان حسکوکلت و علمان تجارت در خشکی و دریا مشخص می‌شوند.
۵. راههای ارتباطی: گزارشی از کیفیت سفر و راهها بررسی مسافت راه و ایستگاه‌های بین راه، موضوعات عمدۀ این بخش هستند که به دنبال آن راههای فارس که عملناً ما محوریت و مرکزیت شیراز امتداد می‌یابند را مورد بررسی قرار می‌دهد.
۶. از اداره امور و وضع مالیات: دعولت‌های دولتی و مقدار درآمد آنها از نوع مالیات و نحوه وصول آنها اجحافت مالیاتی به همراه فهرستی از عواید مالیاتی فارس از موضوعات طروخه در این بخش می‌باشد.
۷. بعد از این معرفی اجمالی اشاره به نکاتی در باب بررسی کتاب ضروری می‌نماید. این نکات که در شش قسمت تنظیم شده عبارتند از:

 - ۸-۱. قبل از هر چیز باید بگوییم عنوانی که برای کتاب انتخاب شده با محتوای آن تطبیق کامل ندارد. آن طور که در سطور پیش آورده شد اسلس کار مؤلف گزارش‌های جغرافی دانان مسلمان است که دخواه (Goeje de) کتب‌هایش را تحت عنوان کتب‌خانه جغرافی دانان عرب ترجمه کرده است پس محتوای کتاب هم طبیعتاً آن چیزی است که این منابع گزارش کردند و بدینه است که بین جغرافیای کامل تاریخی فارس با گزارش‌های این جغرافی نویسان تفاوت‌هایی وجود داشته باشد مثلاً در قسمت کوههای فارس مؤلف می‌نویسد:

۰. جغرافیای تاریخی فارس
۱. تأثیر: پاول شواتس
۲. ترجمه: گیکاووس جهانداری
۳. ناشر: انجمن آثار و مفاخر و فرهنگی، چاپ اول، ۱۳۷۲، تهران.

با گسترش اسلام که فروپوش امپراتوری‌های بزرگ آن روز دنیا را به همراه داشته، قلمروی واحد از کشورهای مفتوحه پنید آمد تحت عنوان: «مالک خلافت اسلامی». در این قلمرو آنچه مفهمو خود را از دست داد مرزهای سیاسی پیش و آنچه صبغه جدیدی یافت همان قلمرو اسلامی بود. این فرآینده عامل مهمی بود در کنار عواملی همچون زلزله، تجارت و تأکید اسلام بر مسئله سیر و سفر که به همراه خود تسهیل و تسريع سفر در جهان اسلام را رقمان اورد.

با اینجاد این انگیزهای و افزایش رفت و آمدلها نوعی ادبیات جغرافیایی توسط سیاحان مسلمان شکل گرفت که با عنوان کلی «الصالک و الممالک» شناخته شده است. شناسی (الملا) و مناطق (الممالک) از این اهدیهای این ادبیات جغرافیایی بود. این کتاب از منابع دسته اول در تحقیقات تاریخی و جغرافیایی ممالک اسلامی محسوب می‌شوند. بر اساس همین منابع نیز تحقیقات فرانسوی در زمینه جغرافیای تاریخی صورت گرفته که از جمله آنها جغرافیایی برده از نوشت شرح مبسوط بر این اثر جامع خودداری از زند و اعلام داشته است. «الصالک» از این اهدیهای این ادبیات جغرافیایی بود. این کتاب از منابع دسته اول در تحقیقات تاریخی و جغرافیایی ممالک اسلامی محسوب می‌شوند. بر اساس همین منابع نیز تحقیقات فرانسوی در زمینه جغرافیای تاریخی صورت گرفته که از جمله آنها جغرافیایی نویسنده از این زمانه تلقی گردد. این کتاب کوششی است در مقوله جغرافیای تاریخی که سعی دارد تصویری زندگانی و گویا از منطقه فارس بر اساس گزارش‌های جغرافی نویسان مسلمان ارائه دهد.

متوجه پرآوازه کتابهای اقای گیکاووس جهانداری در پی‌داشت خود بر این کتاب می‌نویسد: «جغرافیای تاریخی فارس که اینک از نظر خوانندگان می‌گذرد بخش کوچکی از جغرافیای مفصل تاریخ ایران (به استثنای خراسان و سیستان) است که پاول شواتس قریب یکصد سال پیش (۱۸۹۶ م) به عنوان رساله ورود به داشگله بر مبنی آثار جغرافی نویسان عرب به تأثیر آن آغاز کرد و به تدریج آنرا ضمن نه نظر در سال ۱۹۳۴ م. به پایان برد. کتاب حضر ترجمه توافق و نیم (۲۱۱ صفحه) آغازین از مجموع نه نظر مذکور است».

۱. پی‌داشت مترجم
۲. نوشته (ایالت فارس)
۳. دیلچه مؤلف (فهرست مراجع)
۴. سرآغاز
۵. فارس (مرزها و خصوصیات اقیمی)
۶. ولایات اصطخر
۷. ولایت شلپور
۸. ولایت از تپیر خرمه
۹. ولایت دریگرد (طریجرد)
۱۰. ولایت لرستان
۱۱. آبدی‌ها و نولی دیگر
۱۲. مناطق چادرنشین

وی در مورد این که چرا کتاب کاملاً ترجمه نشده می‌نویسد: «لطفاً قرار بود تمام کتاب به قلم مترجم به فارسی برگردانده شود اما حوصلت روزگار و گرفتاری‌های شخصی ملیع تحقق این امر شد. و وی همچنان چشم به راه بود که با فراموشی امن فرستی دیگر این مهم را سرانجام بخشد. ولی چون لفظ دستبلیوی به این آزو زدن هم از بربر دیدگان او دور نزدیک نمی‌رفت پس بر آن شد آن مقنای از ترجمه را که به خط له فارس محدود می‌شود جمله طبع پوشاند».

مؤلف در استفاده از منابع مکتوب، وی از شواهد مادی (سفالهای سکوکات) نیز سود نبرده است و نهایاً اینکه خود نیز از منطقه پژوهش بارید به عمل نیورده است و اینها همه ضمفوحتی است که بعضاً نتیجه‌گیری‌های وی را مخوض می‌نماید.

۳. ارزش در خودی که برای کتاب می‌توان قابل شدن این است که کتاب به جمع‌آوری گزارش‌های پژوهش که منحصر به فرد هستند. جغرافی نویسان مسلمان در زمانی این گزارش‌ها را مکتب کرده‌اند که هیچ گزارشی از ایران از سوی اروپاییان در آن سلسله وجود ندارد. مولف در این زمینه می‌نویسد: «اما این جغرافی دانان به معنی و مفهوم دیگر و وسیعتر نیز شایان لحیمت است. از دوران بطليوس که اخبار و اطلاعات وی از ایران به قرن دوم قبل از میلاد صیغه راجع من گردد تا مسافت مارکوبیو در قرن ۱۳ میلادی (۵۹۷-۷۰۰ هـ) هیچ اثر و خبری از این سرزمین‌ها به یکی از زبان‌های لری‌پارس درست نیست.»^{۱۲۴}

هذا اینجا که شناسایی امکان و محل‌ها و مظاهر طبیعی قدمی و تطبیق آنها با محل‌های امروز مشان کاری بس نشوون و طلاق‌فرسا در جغرافیای تاریخی لست لذا هر قدر که نامنه تحقیق محدود گردد نتایج آن دقیق‌تر و موقوت‌تر خواهد بود. از آن جا که پاول شواتس کار بسیار بزرگ تحت عنوان جغرافیای تاریخی ایران (که تها بخش فارس آن ترجمه شده است) را به عهده گرفته بیمه می‌نماید که بسیاری از مناطق را توانسته باشد با صورت‌های جدید آن تطبیق دهد. این مطلب بیش از ارزش این کتاب را بکلید همت ما را طلب می‌کند که آستین‌ها را بالا زده و در شناسایی این مناطق بکوشیم و این میسر نخواهد شد مگر اینکه تحقیقات و پژوهش‌های خود را به حوزه‌های محدودتری سوق نهیم.

عر در یک نگاه کلی می‌توانیم این کتاب را فرهنگ جملی از گزارش‌های جغرافی نویسان مسلمان (اصطخری، ابن حوقل، مقدسی، ابن القیم) این رسته این خرد را در به قلمه و مسعودی (در مورد جغرافیای تاریخی فارس بنامی که مطالعه آن ما را از رجوع کردن به اصل کتابی‌های آنها بی‌نیاز می‌گرداند.

پنجم: نوشتارها

۱. شواتس، پاول: جغرافیای تاریخی فارس، ترجمه کیکاووس چهلندهای انجمن اثاث و مظاهر ملی، ۱۳۷۷، ص. ۱۲.

۲. همان جا.

۳. همان ص. ۱۲.

۴. فهرست‌بندی ارائه شده در کتاب شماره‌گذاری ندارد.
۵. کتاب بدون فصل‌بندی لست. فصل‌بندی ارائه شده براساس موضوع توسعه نگارنده مقاله صورت گرفته است.

۶. شواتس، جغرافیای تاریخی فارس، ص. ۲۸.

۷. همان جا.

۸. همان ص. ۲۶.

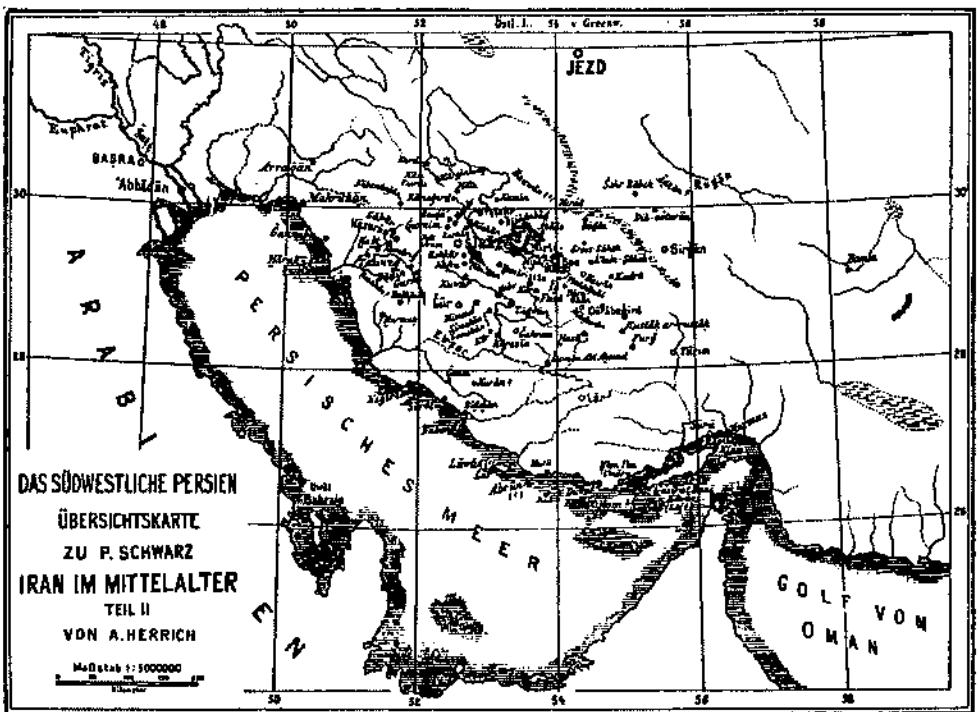
۹. زین کوبه عبدالحسین: کارنامه اسلام. امیرکبیر، ۱۳۷۶، ص. ۷۶.

۱۰. شواتس، جغرافیای تاریخی فارس، پیشین، صص. ۱۲۳-۱۲۴.

۱۱. گلوبه هاینس: ارجان و کهگیلویه ترجمه سعید فرهودی، انجمن اثاث ملی، ۱۳۷۹، ص. ۲.

۱۲. سفرنامه ابولف در ایران تعلیقات و تحقیقات، مینورسکی، ترجمه طباطبائی، فرهنگ زمین، ۱۳۳۲. همچنین سفرنامه ناصرخسرو، نزهات‌الکلوب مستوفی، اشکال‌العالم جهانی (ابوالقاسم بن الحمد) از مطلع دسته لول جغرافیای تاریخی مملک اسلامی هستند که وی از آنها سود نبرده است.

۱۳. شواتس، پیشین ص. ۲۶.

این کتاب کوئشی است در مقوله

جغرافیای تاریخی که سعی دارد تصویری

زنده و گویا از منطقه فارس بواسی

گزارش‌های جغرافی نویسان مسلمان ارایه دهد

اساس کار شواتس را در این پژوهش آثار

اصطخری، ابن حوقل، مقدسی، ابن الفقيه،

ابن خردادیه، قدامه، ابن رسته و مسعودی

تشکیل می‌دهد که وی به بررسی، تطبیق و نتیجه‌گیری از آنها می‌پردازد

جغرافی دانان عرب از کوههای فارس فقط به اختصار گزارش

می‌دهند. ۶۰ و سپس از قول اصطخری که در نقشه خود کوههای را ذکر

نکرده مفترض می‌خواهد و می‌نویسد: «... زیرا در فارس فقط مناطق

معلومی می‌توان یافت که با در آنها کوه نباشد و یا (اگرادر دورستها)

نتوان آن را دید»^{۱۲۵} یعنی به دلیل کثرت کوههای آنها را ذکر نکرده است و

سپس به دکر چند کوه که در گزارش این جغرافی نویسان آمده است

بسنده می‌نماید و از سایر کوههای فارس به این دلیل که در گزارش

جغرافی نویسان مسلمان ذکری از آنها نیافرده درمی‌گذرد. پس این

کتاب جغرافیای تاریخی فارس (آنطور که نام گذاری شده است)

نیست بلکه گزارش‌های جغرافی نویسان مسلمان در مورد جغرافیای

تاریخی فارس است. اگر عنوان کتاب اصلاح شود شاید ارزش اثر

بیشتر شود.

(۲) آنطور که از عنوان کتاب برمی‌آید این کتاب در مقوله جغرافیای

تاریخی رقم خود است. جغرافیای تاریخی از مقولاتی است که

تعریف واحدی برای آن در بین عالمان این رشتہ موجود نیست. اما از

آلار تنوین شده در این بل شاید بتوان نوع جغرافیای تاریخی را

تشخیص داد. نوع اول پیشتر بر مسکل جغرافیای (تیپولوژی طبیعی)

اصرار دارد و کمتر به مسائل اجتماعی و منی مکان مورد تحقیق نظر

می‌افکند. نوع دوم هر چند خصلت نگرش اول یعنی نکله جغرافیایی

به منطقه را از دست نمی‌دهد لاما خود را نیز به این محدود نشانه و

مسالی همچون خصوصیات اخلاقی، معماري، تجارت، منصب و در

یک کلام آنچه مربوط به زندگی اجتماعی انسان می‌شود را نیز مورد

ملaque قرار می‌دهد. کتاب حاضر در نوع دوم می‌گنجد چون نیمی از

کتاب به مسائل اجتماعی و انسانی فارس مربوط می‌شود. از آنجا که

این کتاب در حقیقت گزارش‌های جغرافی نویسان مسلمان از خطه

فارس است لذا می‌توان این دیدگاهها را به جغرافی نویسان مسلمان

هم تعمیم کرد. مؤلف خود نیز در این باره می‌نویسد: «ازین جغرافی دانان

بر جست‌ج惆 آنها به دکر و احصاء ارقام خشک جغرافیاتی بسته

نکرده‌اند و وصف جاذبه از مملکت و مردم معاشر خود به دست

داده‌اند که برای تاریخ و فرهنگ و ملنت آن روزگار اطلاعات دقیق‌تری

از آنها می‌توان کسب کرد تا از دکر و قایع مورخین آن دوران.» استاد

زین کوب نیز چنین نظری را در مورد جغرافی نویسان مسلمان طارند.

ایشان می‌نویسند: «روی‌هر مرفه آثار و تحقیقات مسلمین در جغرافیا از

جهات مختلف اهمیت دارد. غیر از وصف طرق، و بیان حوال و

عوارض طبیعی، مسلمین علاقه خاصی هم به جغرافیای انسانی

نشان دادند.»^{۱۲۶}